

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 125

Декември 2009

***Gardel v. France* - 16428/05**

Пресуда 17.12.2009 [Секција V]

Член 8

Член 8-1

Почитување на приватниот живот

Запишување во национален регистар на сексуални престапници за период од триесет години кој започнува да тече од завршување на казната затвор: *нема повреда*

Член 7

Член 7-1

Nulla poena sine lege

Запишување во национален регистар на сексуални престапници за период од триесет години кој започнува да тече од завршување на казната затвор: недопуштено

Факти – Апликантот бил во затвор, поради тоа што во 2003 бил осуден на доживотна казна затвор за силување на петнаесетгодишни малолетни лица со злоупотреба на службената положба. Со законот од 9 март 2004 (Закон бр. 2004-204), со кој се извршиле адаптирања на судскиот систем на развојот на криминалитетот, била создадена автоматизирана национална судска база за престапници на сексуални кривични дела. Одредбите од Законот за кривичната постапка во врска со оваа база влегле во сила во јуни 2005. Во ноември 2005, апликантот бил информиран дека и тој бил вклучен во базата по основ на неговите кривични осуди.

Закон – Член 7: По влегувањето во сила на законот од 2004, апликантот бил запишан во базата на сексуални престапници, што значи по неговата осуда за такви дела. Оваа мерка налагала апликантот да даде податоци за неговата адреса на живеење и да ги известува органите за било каква промена на

живеалиштето. Вклучувањето на апликантот во базата било резултат на неговата осуда во октомври 2003, бидејќи во базата автоматски биле запишувани сите лица кои биле осудени на повеќе од пет години затвор за сексуално кривично дело. Што се однесува до целата и природата на оваа мерка, Судот сметал дека главната цел на обврската што била наметната со оваа мерка била да се спречи повратништвото. Во таа смисла, фактот што полиција и судската власт би го знаеле живеалиштето на осудените лица со нивно запишување во базата имало и елементи на предупредување и веројатно би довело до олеснување на полициската истрага. Оттаму, обврската за запишување во базата имала превентивна и одвраќачка цел и не можело да се смета дека таа имала пунативна природа или дека претставувала казна. Понатаму, иако апликантот бил соочен со казна затвор од две години и парична казна во висина од 30000 EUR доколку не ја исполни оваа обврска; во таков случај требало да се покрене друга постапка целосно независна од постапките кои довеле до негова осуда во октомври 2003 во текот на која надлежниот суд требало да оцени дали неисполнувањето на обврската било законито или не. Конечно, сериозноста на оспорената мерка во никој случај не била одлучувачки елемент, бидејќи обврската да се дава информација за живеалиштето на одредено лице на секои шест месеци и да се извести за било каква промена во рок од петнаесет дена, па дури и за период од триесет години, не се сметала за доволно сериозна за таа мерка да се смета за казна. Оттаму, запишувањето во базата на сексуални престапници и обврската што од таму произлегувала за апликантот треба да се смета како превентивна мерка во однос на која начелото на забрана на ретроактивното дејство предвидено во Член 7 не се применува.

*Заклучок: недопуштено (некомпатибилно *ratione materiae*).*

Член 8: Оспореното мешање било пропишано со закон и имало легитимни цели на заштита на јавниот ред и превенција на криминалот. Судот не можел да ги доведе во прашање овие превентивни цели на базата во која бил запишан и апликантот. Сексуалните кривични дела биле особено репресивна форма на криминални активности кои имале разорно дејство на жртвите. Децата и други ранливи луѓе имаат право да бидат заштитени од државата, во форма на ефективна заштита од сериозни облици на мешање во суштинските аспекти на нивниот приватен живот. Едновременно, во Европа започнала да се развива казнена политика, во која покрај казната, се поголемо внимание се придавало на реинтеграција на затворениците, особено кон крајот од издржувањето на долги затворски казни. Меѓу другото, таквата реинтеграција социјализација подразбира и превенција на сторување други кривични дела или повратништво. Апликантот бил автоматски запишан во базата согласно преодните одредби од законот од 2004, како последица на конечната осуда за дело што го сторил. Тој било соодветно и навремено информиран за запишувањето и за неговите обврски. Што се однесува да обврска да доставува податоци за живеалиштето и за сите последователни промени, под закана за санкција и парична казна, Судот веќе утврдил дека тоа не покренува прашања според Член 8. Било предвидено, податоците во базата да се чуваат дваесет или триесет години во зависност од сериозноста на осудата. Иако во конкретниот случај, оваа должина била значителна, имено триесет години, податоците автоматски се бришеле откако ќе истечел тој рок, сметано од денот кога одлуката за запишување станала конечна. Од тој момент, засегнатото лице можело да поднесе барање до јавниот обвинител за бришење. На одлуката на обвинителот можело да се поднесе жалба. Судската постапка во случај на поднесување на жалба обезбедувала независно преиспитување на причините за чување на податоците по основ на посебни критериуми, и давала доволни и соодветни гаранции за почитување

на приватниот живот во поглед на сериозноста на делата што го оправдувало првичното запишување во базата. Во такви околности, должината на чување на податоците во базата не била непропорционална наспрема целата која се сакала да се постигне со чување на тие податоци. Што се однесува до условите за користење на базата на податоци и бројот на органите кои имале пристап до неа, тој број бил проширен во неколку прилики и повеќе не бил ограничен сами на судските органи и полицијата; управните органи исто така имале пристап до базата. Сепак, правото да ја консултираат базата било ограничено на органи кои биле обврзани да ги чуваат како доверливи тие податоци и во точно определени околности. Понатаму, во конкретниот случај не се испитувало *in concreto* прашањето за консултирање и користење на базата за административни цели. Како резултат на сето ова, помеѓу вклучувањето во базата на сексуални престапници, на начин како што било направено во конкретниот случај, од една страна и спротивставените приватни и јавни интереси од друга страна имало воспоставена правична рамнотежа и тужената држава не ја надминала маргината на оценување дозволена во оваа област.

Заклучок: нема повреда (едногласно).

(Види исто така пресуди од истиот датум во случајот *B.B. v. France*, no. 5335/06, and *M.B. v. France*, no. 22115/06, и одлука од 24 ноември 2009 *Hautin v. France*, no. 6930/06, кои се однесуваат на слични жалбени наводи).

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.